

NA POTI Z APOSTOLOM PAVLOM

Dragi romarji,

naše romanje po Pavlovi Via Egnatia se je pred veliko nočjo hitro približevalo, z veseljem smo ga dočakali, dogodilo se je in se še dogaja – ni še končano, še vedno romamo. Sprejeli smo Veliki teden, v katerega smo kmalu vstopili, kot našo posebno pripravo na to romanje. Bogata Božja beseda in obredi so v nas prebujali in posebljali Pavlovo željo, ki je bila vodilo in namen našega romanja: *»... da bi spoznal njega in moč njegovega vstajenja ter delež pri njegovem trpljenju, pri tem pa postajam podoben njegovim smrti, da kako pridem do vstajenja od mrtvih.«* (Flp 3,10-11).

Pavel je prispel v Filipe, v provinco Makedonije, na drugem misijonskem potovanju (Apd 15,40-18,22) jeseni leta 49. Krstil je trgovko Lidijo in ustanovil prvo krščansko skupnost na »evropskih« tleh. Zaradi Pavlovega delovanja so nastali nemiri v mestu, zato so ga skupaj s Silom zaprli. Po čudežni rešitvi iz zapora sta se odpravila po Vii Egnatii skozi Amfipolo in

Apolonijo ter prispela v Tesaloniko (Apd 17,1). Tu je Pavel tri sobote nastopal v judovski shodnici in pridobil prve vernike. Vendar so tudi tukaj nastali nemiri in s Silom sta morala mesto čez noč zapustiti. Odpotovala sta v Berojo in od tam v Atene. Naša romarska pot po Vii Egnatii se je začela na njenem zahodnem delu ob Ohridskem jezeru in nas je vodila po vsej Egejski Makedoniji do Filipov in Kavale (Neapola), kjer je začel Pavel svoj misijon v Grčiji.

1. dan, 7. april (torek): MARIBOR – LJUBLJANA – SKOPJE

Odhod z avtobusom iz Maribora ob 4.00, iz Ljubljane ob 5.30. Predviden prihod v Skopje do večera; sv. maša v katoliški stolnici; večerja in nastanitev v hotelu.

Jn 20,11-18

Jezus se prikaže Mariji Magdaleni

¹¹ Marija pa je stala zunaj pri grobu in jokala. Ko je jokala, se je sklonila v grob ¹² in je videla dva angela v belih oblačilih, ki sta sedela eden pri vzglavju in eden pri vnožju, kjer je bilo položeno Jezusovo telo. ¹³ Rečeta ji: »Žena, kaj jokaš?« Odgovori jima: »Mojega Gospoda so vzeli in ne vem, kam so ga položili.« ¹⁴ Ko je to izgovorila, se je obrnila in videla Jezusa, pa ni vedela, da je Jezus. ¹⁵ Jezus ji reče:

»Žena, kaj jokaš? Koga iščeš?« Misleč, da je vrtnar, mu reče: »Gospod, če si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga položil, ga bom jaz vzela.«¹⁶ Jezus ji reče: »Marija!«¹⁷ Ona se obrne in mu reče: »Rabbuni!« kar pomeni »Učenik!« Jezus ji reče: »Ne dotikaj se me tako, zakaj nisem še šel k svojemu Očetu. Pojdi pa k mojim bratom in jim reci: ‚Grem k svojemu Očetu in vašemu Očetu, k svojemu Bogu in vašemu Bogu.‘«¹⁸ Marija Magdalena je šla in učencem naznanila, da je videla Gospoda in da ji je to rekel.

»Ker je Jezus vedel, da mu je Oče dal vse v roke in da je prišel od Boga in odhaja k Bogu, je vstal od večerje, odložil vrhnje oblačilo, vzel platno in se z njim opasal. Nato je vлил vode v umivalnik in začel učencem umivati noge in jih brisati s platnom, s katerim je bil opasan.« (Jn 13,3-5) Jezus umije noge učencem – noge, za nov korak. Na poti od Maribora do Ljubljane smo tudi mi praznično razpoloženi, z umitimi nogami, vstopili na avtobus. Z apostolom Pavlom, škofom Marjanom, profesorjem Maksimilijanom, patrom Petrom in šoferjem Samirjem smo skupaj začeli drugo misijonsko potovanje.

»In glej, prav tisti dan sta dva izmed njih potovala v vas, ki se imenuje Emavs in je šestdeset stadijev oddaljena od Jeruzalema. Pogovarjala sta se o vsem tem, kar se je zgodilo. In medtem ko sta se pogovarjala in razpravljala, se jima je približal sam Jezus in hodil z njima.« (Lk 24, 13-15)

Tudi mi smo na poti. Romamo in hodimo za Jezusom, da bi dosegli svoj cilj. Stopili smo na Pot, ker smo spoznali, da lahko na njej odkrivamo tisto, kar je vredno pridobiti. Romamo skupaj z Jezusom, ki je vedno tukaj, ob meni in tebi – tudi na tem avtobusu.

Z molitvijo rožnega venca smo vstopili na svetopisemsko romanje. Na tej poti smo v duhu Emavs. Kot sta učenca na tej poti spoznavala Jezusa, ko jima je govoril, tako tudi mi želimo vedno bolj spoznavati *»po Božji volji poklicanega apostola Jezusa Kristusa«* (1 Kor 1,1) – vedno bolj želimo vstopati in se približevati življenju svetega Pavla, ki se je dogajalo. Tudi naše življenje se vsak trenutek dogaja, prav tako tudi Pot: *»Ali ni najino srce gorelo v nama, ko nama je govoril in odpiral Pisma?«* (Lk 24, 32).

Tukaj in sedaj s svojo navzočnostjo poslušamo Božjo besedo, jo tesno privijamo k sebi in jo udomačimo. Poskusimo izstopiti iz mesa v Duha, iz človeške besede, ki jo poslušamo, v besedo Duha, ki v nas povzroča spremembe. Najdimo eno besedo in jo vzemimo v svoje svetišče, v svoje srce, saj se Beseda pomnožuje na človeku.

Po besedah profesorja Maksimiljana moramo Božjo besedo soočiti z realnostjo. Ko Besedo odcepimo od materialnega, ji omogočimo, da začne cveteti in se počasi razraščati v čudovit cvet, ki s svojim vonjem privablja druge. Božja beseda svete maše pa je naše vodilo – notranje kolo, ki vrti Božje kraljestvo na zemlji.

Apostola Pavla bomo spoznavali predvsem preko Prvega pisma Tesaloničanom, ki je prvo krščansko pismo in preko Pisma Filipljanom, ki predstavlja pismo nove identitete – živeti na tem svetu kot Božji državljan.

Pavel ima v Troadi videnje, kjer mu je razodeti, naj pride v Makedonijo (Makedonija – oznaka za Evropo): *»Neko noč pa je Pavel videl prikazen. Pred njim je stal neki Makedonec in ga prosil: »Pridi v Makedonijo in pomagaj nam!«* (Apd 16,9) Pavel z ladjo odpljuje v Evropo in začne uresničevati Jezusovo naročilo: *»Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence.«* (Mt 28, 19) Pavel prepozna univerzalnost odrešenja, h kateremu so poklicani vsi narodi. V vsakem človeku odkriva Božjega otroka (izziv za današnjega kristjana), kar pa ni bilo enostavno za judovsko izvoljeno ljudstvo, ki ga je pogojevalo teološko razmišljanje: kdor ni izvoljen, lahko samo od spodaj opazuje mesijanko gostijo.

Na poti proti Skopju smo se sprehodili skozi Pavlovo zgodovino, od njegovega rojstva do drugega dela »tihih let« v Kilikiji in Siriji: Pavel se je verjetno rodil med leti 7 in 10 po Kr. Luka v Apd 21,39; 22,3; 23,34 poroča, da je Pavel v svojem zagovoru pred templjem v Jeruzalemu izjavil, da je bil rojen v Tarzu v rimski provinci Kilikiji (pokrajini v jugovzhodnem delu Male Azije.). V Tarzu je poleg Rimljanov in Grkov obstajala tudi judovska manjšina oziroma judovska diaspora. Pavel je odraščal v pobožni judovski družini in je verjetno že kot mlad fant znal ne samo aramejsko, temveč tudi grško. Zvesto je spolnjeval Postavo, saj je pripadal strogemu farizejskemu gibanju. Tudi kot kristjan, ki je bil pozneje večkrat v navzkrižju z Judi, ni nikoli zanikal svoje judovske dediščine. Sam sebe Pavel opiše v Flp 3,5-6: *»Obrezan sem bil osmi dan, sem iz izraelskega ljudstva, iz Benjaminovega rodu, Hebrejec izmed Hebrejcev, po postavi farizej, po gorečnosti preganjalec Cerkve, po pravičnosti v postavi neoporečen.«*

Luka v poročanju o Pavlovem zagovoru pred rojaki v Jeruzalemu omenja Pavlovo proučevanje Postave »ob Gamalielovih nogah« v Jeruzalemu (Apd 22,3). Študij Postave je pomenil temelj judovske izobrazbe. Koliko časa je bil Pavel v Jeruzalemu v Gamalielovi šoli, ne vemo. Ker niti Luka v Apd niti Pavel v svojih pismih ne omenjata, da bi Pavel kdaj videl Jezusa pred njegovo smrtjo na križu, lahko sklepamo, da v času Jezusovega javnega delovanja Pavla ni bilo v Jeruzalemu. Najbolj verjetno je, da se je po končanem šolanju v Jeruzalemu vrnil v svoje redno mesto in se še najprej pripravljaj na sprejem rabinske službe. Vsak rabin je moral tudi ročno delati. Zahtevalo se je znanje rokodelskega poklica. Tako se je tudi Pavel naučil izdelovati ponjave za šotore, kar mu je prišlo pozneje prav v Korintu (Apd 18,3).

Leta 32/33 Pavel na poti pred Damskom doživi spreobrnjenje, enega največjih čudežev in posegov vstalega Jezusa, ki svojemu najhujšemu preganjalcu zaupa poslanstvo, da ponese njegovo ime pred pogane in kralje (Apd 9, 15). Po tem dogodku se Pavel iz Damaska umakne v Arabijo (Gal 1,17), kjer preživi tri leta, se nato zopet vrne v Damask, od tam pa odpotuje v Jeruzalem (leta 35/36), kjer ostane pri

Kefu 15 dni (Apd 9,26-29; Gal 1,18). Zaradi nevarnosti, ki preti Pavlu, ga apostoli pošljejo domov in tako se Pavel od leta 36 do 42 umakne v kraje Kilikiji in Siriji (Apd 9,30-31; Gal 1,21-24).

Za časa 1000 prevoženih kilometrov smo s pogledom odkrivali desnega, levega, sprednjega in zadnjega soseda, ko pa smo prišli do mikrofona, smo tudi spregovorili in ob dodatnih vprašanjih patra Petra še nekaj malega povedali o sebi.

V duhu spoznavanja apostola Pavla in nas samih smo prispeli v Skopje, kjer smo se v stolnici pri sveti maši skupaj z Marijo Magdaleno čudili, kaj vse je Jezus storil, da bi ga lahko srečali: hodil za učenci, pospravil sledi v grobu, vrtnaril, vstopil pri zaprtih vratih ... Vabi tudi tebe! Obrni se od groba, je že za tvojim hrbtom, ker te išče. Ves čas hodi za nami, a mi ga ne prepoznamo. Marijo Magdaleno je poklical po imenu in tako Ga je prepoznala. Kdaj je mene Jezus poklical po imenu, ob katerih dogodkih? Sem ga sploh slišal? Na romanju prečiščujemo svojo ljubezen, da bi se lahko odvrnili od groba in zagledali Življenje. Jezus nas išče, hodi za nami – Bog želi, da bi ga mi ljubili, ker nas on ljubi ... Ljubezen želi biti ljubljena ... Gospod škof nam je položil na srce namen našega romanja: »V Sloveniji je veliko ljudi za katere želi Gospod umreti, ker ga še ne ljubijo. Naj umira po nas, da ga bodo srečali.«

Ob koncu dneva lahko s hvaležnostjo rečemo: Gospod, hvala, ker Si!

2. dan, 8. april (sreda): SKOPJE – Jovan Bigorski – OHRID – BITOLA

Zgodnji odhod iz Skopja proti Ohridskemu jezeru preko narodnega parka Mavrova do samostana Jovan Bigorski. Pri Ohridu se prvič srečamo z Vio Egnatio; romarski pohod in sv. maša na poti. Večerja in nočitev v Bitoli.

Lk 24,13-35

Jezus se prikaže učencema na poti v Emavs

¹³ In glej, dva izmed njih pa sta prav tisti dan šla v kraj, ki se imenuje Emavs in je šestdeset tečajev oddaljen od Jeruzalema. ¹⁴ Med seboj sta govorila o vsem tem, kar se je bilo zgodilo. ¹⁵ Medtem ko sta se pogovarjala in se vpraševala, se je približal sam Jezus in šel z njima, ¹⁶ njune oči pa so bile zadržane, da ga nista spoznala. ¹⁷ Rekel jima je: »Kakšni so pogovori, ki jih imata po poti med seboj?« Žalostna sta obstala. ¹⁸ Eden, ki mu je bilo ime Kelopa, mu je odgovoril: »Ali si ti edini tujec v Jeruzalemu in nisi zvedel, kaj se je ondi zgodilo te dni?« ¹⁹ In rekel jima je: »Kaj?« Ta dva sta rekla: »Kar se je zgodilo z Jezusom Nazarečanom, ki je bil prerok, v dejanju in besedi mogočen pred Bogom in vsem ljudstvom: ²⁰ kako so ga naši veliki duhovniki in poglavarji izdali v smrtno obsodbo in ga križali. ²¹ Mi pa smo upali, da je on tisti, ki bo rešil Izrael. Vrhu vsega tega je danes že tretji dan, odkar se je to zgodilo. ²² Pa tudi nekatere žene izmed naših so nas ostrašile; šle so namreč zarana h grobu ²³ in, ko njegovega telesa niso našle, so prišle in pripovedovale, da so vidеле tudi prikazen angelov, ki pravijo, da živi. ²⁴ In nekateri izmed naših so šli h grobu in so našli tako, kakor so žene rekly, njega samega pa niso videli.« ²⁵ On jima je rekel: »O nespametna in po srcu kesna za verovanje vsega tega, kar so povedali preroki! ²⁶ Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?« ²⁷ In začel je z Mojzesom in vsemi preroki ter jima je razlagal, kar je bilo o njem v vseh pismih. ²⁸ Približali so se kraju, kamor so šli, in on se je delal, da gre dalje. ²⁹ In silila sta ga, govoreč: »Z nama ostani, zakaj proti večeru gre in dan se je že nagnil.« Vstopil je, da bi ostal z njima. ³⁰ Ko pa je z njima sédel k mizi, je vzel kruh, ga blagoslovil, razlomil in jima dal. ³¹ In oči so se jima odprle in sta ga spoznala: on pa je izginil izpred

njiu. ³² In rekla sta drug drugemu: »Ali ni bilo najino srce v nama goreče, ko nama je po poti govoril in razlagal pisma?« ³³ In še tisto uro sta vstala in se vrnila v Jeruzalem; našla sta zbrane enajstere in tiste, ki so bili z njimi; ³⁴ in ti so pripovedovali: »Gospod je res vstal in se prikazal Simonu.« ³⁵ Tudi onadva sta pripovedovala, kaj se je bilo zgodilo na poti in kako sta ga spoznala po lomljenju kruha.

Vsi mi smo ljudje poti. Skupaj z Jezusom smo Pot – zato smo vse dele dneva posvetili z molitvijo brevirja pod vodstvom dobre dvojice in bili vsak dan bolj ubrani – *»kakor eno srce in ena duša«* (Apd 4,32). Želeli smo moliti s srcem ... Molitev je postajala Božje delo in preko nje smo lahko zrl čudovita Božja dela. On je naredil naše srce občutljivo, da smo prepoznavali Njegovo ljubeče obličje.

Škof Turnšek nam je spregovoril v lepi prispodobni: V življenju skušajmo biti »noseči« z Božjo besedo. Prav je, da nas včasih malo brčne, da se zganemo, premaknemo. Kristjani smo popotniki v tem življenju in zato je pomembno, da Besedo nosimo v sebi, s seboj.

Tujec za našim hrbtom – Gospod je z nami in med nami, ko smo del molitvenega občestva, ko molimo brevir ... »Prežvekovanje« Božje besede, razmišljanje o njej je Božje delo; Psalmi govorijo o tem, kako Bog deluje v vernikih, duhovnikih ... Če pogledamo skozi okno, vidimo Božje delo. Bog nas ima rad – ustvarja brata, sestro, ki je ob meni. Bog oblikuje moje srce, naredi ga bolj občutljivega, da prepozna Stvarnika. Učenca na poti v Emavs in Marija Magdalena sprva niso prepoznali Jezusa, ker njihova srca še niso bila občutljiva.

V Bogu ni razlike med biti in delovati ... Prosimo, da bi delovali po tem, kar smo – smo Božji otroci, Božja podoba, zato delujmo s skladu s to podobo ... Prepojimo svoje delo z Božjim delom.

Kaj je skupno Mariji Magdaleni, ki je žalostna, ker njenega Gospoda ni in učencema, ki sta razočarana, kar je hujše kot žalost? Prehod od žalosti k veselju, tj. temeljni krščanski prehod! Marija Magdalena se razveseli, ko jo Vstali pokliče po imenu, učenca pa Ga prepoznata po lomljenju kruha.

Z avtobusom se vozimo po ovinkastem klancu navzgor, hkrati pa poslušamo o strmem vzponu in ovinkih, ki jih je morala prva Cerkev prevoziti, da je izstopila iz mej judovstva in evangelij ponesla vsemu svetu, do skrajnih mej sveta. Peter je pionir prehoda krščanskega oznanila v poganski svet.

Kljub vetru, mrazu, obilici snega, smo polni veselja vstajensko nadaljevali pot proti samostanu Jovan Bigorski ob reki Radika pod goro Korab. Na poti nam je profesor govoril o korakih poapostolske pridige, ki se nahajajo v Petrovem govoru v Kornelijevi hiši. Koliko korakov je že? Pet, šest ali sedem? ☺

Apd 10: Peter spregovori o zgodovinskem in maziljenem Jezusu – obljubljeni Mesija; o besedi Boga, ki je beseda moči; pričevanju o trpljenju in križu; Kristusu, ki je umrl, vstal od mrtvih, se prikazoval pričam, ki jih je Bog vnaprej izbral (Bog izbere priče – bistvo judovstva je, da je izbrano ljudstvo.). Izbral jih je, da bi z njim jedli in pili. V

realnosti in konkretnosti so njegovi učenci, da bi oznanjali ljudstvu (kerigma); o Jezusu, ki ga je Bog postavil za sodnika živih in mrtvih, da bi v njegovem imenu imeli odrešenje in odpuščanje grehov (On je sodnik in odrešenik); mi to oznanjamo (6 dni dela, 7. dan nastopi oznanilo). Zadnji odgovor je torej: sedem. ☺

Prvo oznanilo je bilo namenjeno Božjemu ljudstvu ... Duh bo prišel nad vse – tako se kaže Božja moč. Dar Svetega Duha se razliva tudi na pogane ... Oznanjevanje in poveličevanje je znamenje Svetega Duha ... Pričevanje (priznavanje Boga) pomeni potrjevanje, ki mu sledi še poveličevanje in slavljenje Boga.

Evangelij z apostolom Petrom vstopi v svet (krst poganov) in tako se evangelij razodene vsem – Pavel črpa iz te kerigme Cerkve (kontinuiteta med evangelijsko in pavlinsko tradicijo)

V 11. pog. Apd Peter poroča Cerkvi v Jeruzalemu – zagovor: Bog tudi poganom ponuja spreobrnjenje, ki vodi v življenje (obreza se dogaja v srcu) – Bog je Stvarnik vsega ...

Samostan Jovan Bigorski je posvečen sv. Janezu Krstniku. Domačini so ga poimenovali Bigorski, ker je narejen iz lehnjaka (lehnjak se v makedonščini imenuje Bigor). Znan je po svojih ikonostasih, ki sodijo med najlepše v Makedoniji in širše ter imajo neprecenljivo vrednost. Prepoznaven je tudi po ikoni sv. Janeza

Krstnika, za katero verjamejo, da pomaga zakoncem, ki ne morejo imeti otrok.

Korak za korakom smo vedno bolj čutili mir in ljubeče roke Očeta, ki so nas spremljale vse do Ohrida, kjer smo z učencama na poti v Emavs rekli: »*Ostani z nama, kajti proti večeru gre in dan se je že nagnil.* In vstopil je, da bi ostal pri njiju. Ko je sédel z njima za mizo, je vzel kruh, blagoslovil, ga razlomil in jima ga dal. Tedaj so se jima odprle oči in sta ga spoznala. On pa je izginil izpred njiju.«

(Lk 24,2-31) Učenca povabita Jezusa za mizo, on pa se jima razodene ob lomljenju kruha. Vse je odvisno od odnosa do Jezusa. Odložimo starega človeka in pustimo, da nam bo Jezus govoril o sebi. Gospod, ostani z nami, naj naše srce gori zate.

Bili smo pri sveti evharistiji in vedno bolj postajali evharistija. Če bomo ponotranjili Jezusov program, bomo lahko vedno bolj goreče oznanjevali in pričevali: Jezus je *vzel* sebe, bil *blagoslovljen* od Očeta, se *razlomil* na križu in se *dal* vsakemu izmed nas.

3. dan, 9. april (četrtek): BITOLA – FLORINA – EDESSA – BEROJA – SOLUN

Prihod v Grčijo; po Vii Egnatii ob jezeru Vegoritis; proti Edessi do Pavlove Beroje (sv. maša); prihod v Solun; namestitev, večerni program.

Lk 24,35-48

³⁵ Tudi onadva sta pripovedovala, kaj se je bilo zgodilo na poti in kako sta ga spoznala po lomljenju kruha.

Jezus se prikaže apostolom

³⁶ Ko pa so o tem govorili, je Jezus sam stopil v sredo mednje in jim rekel: »Mir vam bodi! Jaz sem, ne bojte se!« ³⁷ Vznemirili so se in se prestrašili ter so mislili, da vidijo duha. ³⁸ In rekel jim je: »Kaj ste preplašeni in zakaj vam v srcih vstajajo dvomi?« ³⁹ Poglejte moje roke in moje noge, da sem res jaz; potipljite in pogledajte, zakaj duh nima mesa in kosti, kakor vidite, da imam jaz.« ⁴⁰ Ko je to rekel, jim je pokazal roke in noge. ⁴¹ Ker pa od veselja še niso verjeli in so se čudili, jim je rekel: »Imate tu kaj jesti?« ⁴² Dali so mu kos pečene ribe. ⁴³ In vzel je ter vpričo njih jedel.

Zadnja navodila apostolom

⁴⁴ In rekel jim je: »To so besede, ki sem vam jih povedal, ko sem bil še pri vas: Treba je, da se dopolni vse, kar je o meni pisano v Mojzesovi postavi, prerokih in psalmih.« ⁴⁵ Tedaj jim je odprl razum, da so umevali pisma. ⁴⁶ In rekel jim je: »Tako je pisano in tako je bilo treba Kristusu trpeti in tretji dan od mrtvih vstati« ⁴⁷ ter v njegovem imenu oznaniti pokoro in odpuščenje grehov med vsemi narodi, začeniši v Jeruzalemu. ⁴⁸ Vi pa ste pričue teh reči.

Pri sveti maši v Bitoli smo se spraševali kolikim smo letos povedali, da je Jezus vstal od mrtvih? Ali je Njegovo vstajenje premaknilo, zganilo naše telo, našega duha, našo dušo in naše srce? Naš Bog prihaja z mirom, je igriv, usmiljen in nas navdušuje. Vstopa pri zaprtih vratih v sredo mednje, ki ga ne pričakujejo. Tudi mi ga ne pričakujemo pri zaprtih vratih. Skušajmo izkusiti prepuščenost v rokah Boga, da bomo rastli kot velikonočni kristjani. Prepustimo se, vstopimo v dogajanje in pustimo Gospodu, da deluje po svoje. Gospod nagovarja vsakega na svoj način. Romaj v odnosu do Boga – Boga presenečenj!

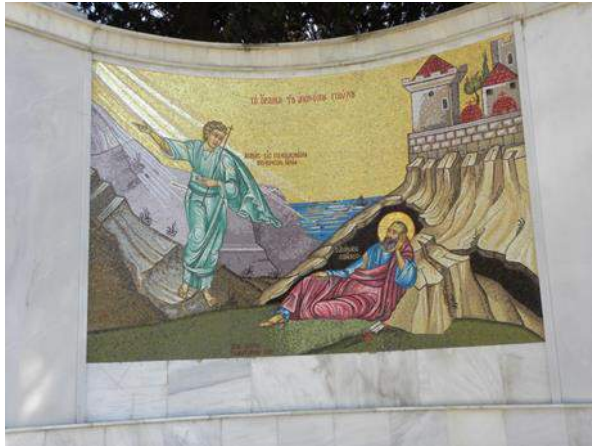
Veruj v Boga, ki te ljubi, ki te ljubi kot grešnika; veruj v Boga, ki te preseneča ... Ni se ti potrebno sramovati lastnih grehov – lahko te celo razveselijo, ker ob njih spoznavaš Njegovo milost.

»Tako j ko se je znočilo, so bratje Pavla in Sila odpravili v Berójo. Ko sta prispela tja, sta odšla v judovsko shodnico. Tamkajšnji Judje so bili bolj prijazni od onih v Tesaloníki. Z veliko naklonjenostjo so sprejeli besedo in vsak dan preiskovali Pisma, če

je res tako. Mnogi med njimi so sprejeli vero in tudi nemalo uglednih grških žená in mož.» (Apd 17,10-12)

Ko smo z svtobusom obtičali sredi Beroje, smo izkusili prijaznost domačinov. To je bil živ dokaz, da utrjujemo upanje drug v drugem, da je Kristus med nami in tako smo skupaj s šoferjem prestopili iz žalosti v veselje.

S solunskima bratoma, svetima Cirilom in Metodom, ki nam ju je približala gospa Marija, smo prispeli v Solun, kjer smo s pismom Tesaloničanom prestopili v nočni počitek.

4. dan, 10. april (petek): SOLUN

Sv. maša v katoliški katedrali Marijinega spočetja ter ogled solunskih cerkva in znamenitosti; srečanje s Cirilom in Metodom; večerja, nočitev.

Jn 21,1-14

Jezus se prikaže ob Tiberijskem morju

¹ Nato se je Jezus učencem zopet prikazal ob Tiberijskem morju. Prikazal pa se je tako: ² Skupaj so bili Simon Peter in Tomaž, ki se imenuje Dvojček, in Natanael iz Kane galilejske in Zebedejeva sinova in dva druga izmed njegovih učencev. ³ Simon Peter jim reče: »Ribe grem loviti.« Rečejo mu: »Gremo še mi s teboj.« Šli so torej in stopili v čoln, a tisto noč niso ničesar ujeli. ⁴ Ko se je že danilo, je Jezus stal na bregu, učenci pa niso vedeli, da je Jezus. ⁵ Jezus jim je rekel: »Otročiči, ali imate kaj prigrizniti?« Odgovorili so mu: »Ne.« ⁶ On jim je rekel: »Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli.« Vrgli so torej in zaradi obilice rib je že niso več mogli izvleči. ⁷ Oni učenec, ki ga je Jezus ljubil, je torej Petru rekel: »Gospod je!« Ko je Simon Peter slišal, da je Gospod, si je opasal haljo, bil jo je namreč slekel, in se vrgel v morje. ⁸ Drugi učenci pa so vlekli mrežo z ribami in pripluli s čolnom – niso bili namreč daleč od zemlje, ampak le kakih dvesto komolcev. ⁹ Ko stopijo na suho, zagledajo žerjavico pripravljeno in na njej ribo in kruh. ¹⁰ Jezus jim reče: »Prinesite rib, ki ste jih zdaj ujeli.« ¹¹ Simon Peter je stopil in na suho potegnil mrežo, polno velikih rib – bilo jih je sto triinpetdeset. In čeprav jih je bilo toliko, se mreža ni strgala. ¹² Jezus jim veli: »Pridite jest!« In nobeden izmed učencev si ga ni upal vprašati: »Kdo si?« Kajti vedeli so, da je Gospod. ¹³ Jezus torej gre in vzame kruh ter jim ga dá; prav tako tudi ribo. ¹⁴ To je bilo že v tretje, da se je Jezus prikazal učencem, odkar je vstal od mrtvih.

Naši koraki so ta dan odmevali po Solunu. Samostan, obzidje, cerkve, mošeje, muzej in vodič, ki nam je o vsem tem pripovedoval.

Pri sveti maši v Tesaloniki se združita veliki petek in velikonočni petek – kot v nebeškem Jeruzalemu; vse združeno in Bogu v čast! Sredi morja, pa hkrati na bregu, pri Gospodu, ki je že onkraj smrti. Jezus se prikaže sedmim učencem, ki lovijo ribe. Ali štejete, kolikokrat se Jezus prikaže? Tretjič se je že prikazal. Tudi z nami se srečuje. Kolikokrat smo doživeli njegovo navzočnost, slišali njegovo kerigmo (oznanilo), ki nas je v srcu premaknila?

Peter gre na morje lovit ribe in drugi se mu pridružijo. Morje je prispodoba našega življenja, sveta, kjer lovimo ribe in kjer pretijo tudi nevarnosti, cikloni, neurje, nevihte. Učenci lovijo, kot tudi duhovniki. Vso noč se trudijo, pa nič ne ujamejo. Ko preusmerijo pogled na obalo, na svoj cilj, in tam prepoznajo Gospoda, je vse drugače. Ko so učenci lovili brez pogleda na cilj, je bil program oznanjevanja neuspešen, prazen. Kam pa je usmerjen moj pogled, ko pastoralno delujem?

Jezus jim naroči, naj vržejo mrežo na drugo stran – naš ribolov je uspešen samo takrat, ko poslušamo Gospodovo besedo («šema Izrael»). V poslušanju se kaže temeljna drža človeka do Boga. Življenje ima uspeh, če v njem deluje Beseda, če jo poslušamo v molitvi, ki je notranja usmeritev, hrepenjenje po

tistem, ki ga imaš rad in to hrepenenje nikoli ne ugasne.

Središče dogajanja je postavljeno na breg, kjer Gospod svojim učencem pripravlja evharistijo, košček nebes med nami. Ko se dotaknemo kruha in vina, smo v telesnem stiku z Gospodom in v tem stiku se povežejo nebesa in zemlja.

Ne pozabi na Njegovo navzočnost, Njegovo besedo! Prepoznavaj Besedo, ki je namenjena tebi in ne pozabi, da sprejmeš Jezusa, ki je že na drugi strani brega, Vstalega. Gospod je na drugem bregu, a hkrati tukaj z nami.

V prijetnem prostoru v kleti hotela smo s Pavlom vstopili v zgradbo pisma Tesaloničanom. Vse, da bi našli novo držo pred Gospodom, novo identiteto! Poklicani, izvoljeni, poslani, ljubljani.

1Tes 1,4: *Vemo namreč, od Boga ljubljani bratje, da ste izvoljeni.*

1 Tes 1,5: *Kajti naš evangelij ni prišel med vas samo z besedo, ampak tudi z močjo in Svetim Duhom ter s popolno zanesljivostjo. Saj veste, kakšni smo postali med vami v vaše dobro.*

1 Tes 1,9b-10: *Sami namreč govorijo o nas, kako ste nas sprejeli in kako ste se spreobrnilo k Bogu: odvrnili ste se od malikov, da bi služili živemu in resničnemu Bogu ter pričakovali iz nebes njegovega Sina. Tega je obudil od mrtvih, Jezusa, ki nas rešuje pred prihodnjo jezo.*

Med nami je Beseda odjeknila, se razpršila, zadišala ...

»Hrepenim namreč po tem, da bi vas videl in vam posredoval kakšen duhoven dar milosti, ki naj vas utrdi, ali bolje rečeno, da bi se sam okrepil med vami, ko bom z vami sodoživel vero, ki je skupna vam in meni.« (Rim 1,11-12) Odsotnost, ločenost, izoliranost je vsakemu od nas težko preživljati – Pavel nam je v tem podoben. Zato se zazrimo v Gospoda in živimo tako, kot tisti, ki ga poznajo. Vzljubimo tišino! Kličimo Svetega Duha, ki vzdržuje Božjo svetost v nas.

Vsak dan negujmo željo in hrepenenje, da bi res sprejeli Božjo besedo, ki je živa in dinamična in ki je v tem trenutku namenjena meni. Pavel se v svojih molitvah in v odnosu z Gospodom spominja tudi nas – to je spodbuda nam, da se tudi mi spominjamo drugih. Koga nosimo v srcu?

Pavel se zahvaljuje za tiste, ki jim je prinesel oznanilo, za tiste, ki jih je rodil za Kristusa. Koga si ti rodil za Kristusa? Koga se Jezus po tebi dotakne? Zahvali se za to veliko milost. Kdo je meni bil Pavel? Kdo se me spominja? Po kom sem prejel vero, kdo mi je omogočil stik z Gospodom?

Prav ti si od Boga ljubljani v tem trenutku, ne glede na to, kaj nosiš v srcu. To nas dela, kar v resnici smo – smo ljubljani od Boga, smo Božja ljubezen. Božje ljubezen je inkarnirana v nas! Vredno je iskati Gospodovo obličje, njegova ljubezen se kaže na tisoče načinov. Zaradi nje smo. Hrani nas z zakramenti, odnosi. Zato ker nas ljubi, smo sposobni ljubiti, živeti polnost – ne v svoji moči, ampak zato, ker nas On ljubi tako zelo, da je šel na križ in s tem razodel najpopolnejšo obliko ljubezni.

5. dan, 11. april (sobota): SOLUN – KAVALA – FILIPI

Po VII Egnatii mimo Apolonije do Kavale; romarski pohod do Filipov (ogled arheoloških znamenitosti); sv. maša ob reki pri svetišču sv. Lidije. Namestitev v Kavali, ogled mesta, večerja

Mr 16,9-15

Prikazovanje Vstalega

⁹ Ko pa je (Jezus) prvega dne v tednu zjutraj vstal, se je prikazal najprej Mariji Magdaleni, iz katere je bil izgnal sedem hudih duhov. ¹⁰ Ta je šla in sporočila tistim, ki so bili prej z njim in ki so žalovali in jokali. ¹¹ Ko pa so ti slišali, da živi in da ga je ona videla, niso verjeli. ¹² Nato se je v drugi podobi prikazal dvema izmed njih na poti, ko sta šla na deželo. ¹³ Tudi onadva sta šla in sporočila drugim, pa tudi njima niso verjeli. ¹⁴ Pozneje se je prikazal enajsterim, ko so bili pri mizi; in grajal je njih nevero in trdosrčnost, da tistim, ki so ga po vstajenju videli, niso verjeli.

Misijonsko naročilo in vnebohod

¹⁵ In rekel jim je: »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu!

Noge, cesta, rimska vojska, Via Egnatia ... Amfipolis, Kavala, reka, Božji državljan, temelj, krst, živi stik ... Vsa znamenja nas vodijo v osebno srečanje z Jezusom Kristusom – živi stik! V luči vstajenja smo videli ta dan - ne trdosrčno in v neveri zaprti vsak v svoje srce, ampak drug v drugem zazrti v Njegovo obličje, ki sije. In ta sijaj se je ob krstu zapisal v naše srce – tega nihče več ne izbriše in tudi spomin

na sveto mašo pri Lidiji ne. Lidija in ječar sta po Pavlu srečala Jezusa Kristusa, začela sta gledati na svet tako kakor Bog. Godpod ju je popeljal onkraj, nas tudi - še čutite vznemirjenje?

V evangeliju se razkriva povzetek povelikonočnega dogajanja. V središču je oseba Jezusa Kristusa – On je tisti, ki rešuje, odrešuje, ne npr. odprt grob, zato se ne bojmo vstopiti v osebni odnos z Vstalim! Pavel uresničuje Jezusovo naročilo: »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu!« (Mr 16,15) Najprej moramo stopiti v odnos z Bogom

in nato še z ljudmi - evangelij je mogoče prenesti samo v osebnem odnosu, v živem stiku. Tega se je zavedal tudi Pavel, ki je v Lidiji oznanjal Božjo besedo. Hrepenel je po osebnih odnosih, po ljudeh, saj je Cerkev v svojem bistvu občestvo (ekleziološka resničnost).

Kako na novo evangelizirati? Priti v živi stik! Oznanjevati pomeni prenesti način življenja, razmišljanja ... Če je Kristus vstal, je vse drugače. Pavel je s svojo gorečnostjo to prenesel na ljudi, da so se jim odprla srca. Ovira je trdosrčnost – zaprtost v svoje srce, ko samega sebe postavimo v središče in postanemo sami svoj idol, bogovi. Trdosrčnost proizvede nevero, ki ni sposobna videti božjega.

Marija Magdalena Vstalega Kristusa zamenja za vrtnarja, učenca na poti v Emavs ga vidita kot tujca – šele ko trdosrčnost popusti, ga lahko resnično prepoznajo.

Kaj si videl, ko si videl Kristusa? Kako se ti je dal spoznati? Kaj je naredil zate? Zavedaj se, da se ti Jezus prikaže tako, kot ga potrebuješ! Nagovorjen si in Bog pričakuje tvoj odgovor. Zahrepenimo po spreobrnjenju, od slabega k dobremu in nato napravimo še korak naprej in še močnejše zahrepenimo po prehodu od mojega naprej k Božjemu. Ne bojmo se prositi Boga, da bi nam odprl oči, da bi videli tako, kot vidi On.

Poslovimo se od trgovke Lidije, ki je primorala Pavla, da je vstopil v njeno hišo (Apd 16,15) in se peš napotimo proti arheološkemu parku v Filipih, mestu, ki so mu rekli tudi »mali Rim«, saj so tu živeli zaslužni vojaki. V tem mestu se je Pavel srečeval z lahkomišelnimi ljudmi, prepričanimi, da živijo dobro življenje. Kako je treba živeti? *»Da le živite tako, kakor je vredno Kristusovega evangelija! Tako bom, bodisi da pridem in vas vidim bodisi da bom odsoten, slišal o vašem vedenju, kako stojite trdno v enem duhu in kako se enodušno bojujete za vero evangelija.«* (Flp 1,27)

Kot prva jeruzalemska skupnost smo zbrani na travi v Filipih sedeli okoli učitelja, ki nam je pripovedoval o čudovit delih Učitelja.

Apd 16,16-34: Pavel in Sila v ječi (Lukovo teološko sporočilo dogajanja v Filipih):

Pavel trga besedo soter (odrešenik), ki je bila pojmovno zasedena za vojaške poveljnike, iz svetne uporabe v teološko terminologijo – Kristus je Odrešenik, Rešitelj, ki zaceli rane in ki je močnejši kot vsi voditelji skupaj. Božja beseda je močnejša kot dvorezen meč.

Kolikokrat iščemo modrost tega sveta, hrepenimo po modrosti, duhovnosti, ki bi zapolnila mojo nepotešljivo praznino in vrzeli, kot vedeževalka, ki je miniatura podoba našega sveta? V Filipih je bilo postavljenih preko 50 oltarjev različnim bogovom, ki so posebljali različne ponose. Konec 1. stoletja je bil osebni kult izredno prisoten in močan – nabito s češčenjem časti – ta ženska (vedeževalka) je bila karikatura teh moči (zlorabljenka). A ni se nam treba bati; dokler imamo Boga, ne moremo biti sužnji!

Pavel je bil izredno prilagodljiv – nič ni zrušil samo v sebi, ampak je vsem postal vse, da bi vsaj koga pridobil. Pavel ni takoj prepoznal (razločevanje duhov) namena ženske, ki je prerokovala; vera sama kot priznanje ni dovolj, saj jo imajo tudi hudi

duhovi. Pripadati moramo celostno: z vero, upanjem in ljubeznijo, ki omogočajo življenje.

Kar beremo v Apd 16,16 se dogaja v življenju oznanjevalca (eshatološko sporočilo); vse se zruši, do temeljev ječe, da gremo lahko naprej. Moči tega sveta bodo na kolenih prosile, naj Božje odide.

Jože Muhovič nam je spregovoril o Pavlu kot osebi prehoda – Bog ga nikoli ne pusti, da bi miroval na enem mestu (iz judovstva spreobrnjenje v krščanstvo, od tam pa

oznanjevanje v poganskem svetu). Notranji prehod spremlja zunanji prehod, ki se zgodi iz Male Azije v grški svet – Filipe. Pri tem prehodu se mišljenje - matrica spremeni.

Kaj je moral Pavel napraviti, da je sploh lahko govoril tem ljudem? Svet, v katerega pride Pavel, je veliko pozornosti namenil argumentom in prepričljivosti besede. Pavel ni rušil njihovega

načina, ampak se je najprej sam naučil razmišljati na njihov način (iz ruralnega, preprostega sveta v mogočen svet mest in demokracije - urbana kultura, grški bogovi, rimski imperij). Pavlu se je dobro posrečilo inkulturirati krščansko oznanilo v grško helenistični svet. V helenistično okolje vnese krščansko novost in sicer tako, da iz helenističnega sveta sprejme jezik in pojme, a jih preobrazi in jih dvigne na raven krščanske vere.

Grki so dolgo časa iskali temelj, na katerem je vse postavljeno; iskali so subjekt (subjectum – ležati spodaj). Pavel jim predoči, da spodaj ne leži noben subjekt, ki bi bil objekt, ampak oseba Jezusa Kristusa, ki je temelj vsega bivajočega in ki vse bivajoče ohranja v bivanju.

6. dan, 12. april (nedelja): FILIPI – THASSOS

Odhod na otok Thasos, ki leži na Pavlovi poti v Evropo. Sv. maša na prostem, refleksija, čas za umik, možnost kopanja. Povratek v Kavalo, večerja, nočitev.

Jn 20,19-31

Jezus se prikaže apostolom

¹⁹ Zvečer tistega dne, prvega v tednu, je prišel Jezus pri zaklenjenih vratih (tja), kjer so iz strahu pred Judi bili učenci, stopil v sredo mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« ²⁰ In ko je bil to rekel, jim je pokazal roke in stran. Razveselili so se učenci, ko so videli Gospoda. ²¹ Tedaj jim je spet rekel: »Mir vam bodi! Kakor je Oče poslal mene, tudi jaz pošljem vas.« ²² In po teh besedah je dihnil vanje in jim govoril: »Prejmite Svetega Duha; ²³ katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni; katerim jih zadržite, so jim zadržani.«

Jezus se prikaže Tomažu

²⁴Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se imenuje Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je Jezus prišel. ²⁵Pripovedovali so mu torej drugi učenci: »Gospoda smo videli.« On pa jim je rekel: »Ako na njegovih rokah ne vidim znamenja žebeljev in svojega prsta ne vtaknem v znamenja od žebeljev in svoje roke ne položim v njegovo stran, ne bom veroval.« ²⁶Čez osem dni so bili njegovi učenci zopet notri in Tomaž med njimi. Jezus pride pri zaprtih vratih, stopi v sredo in reče: »Mir vam bodi!« ²⁷Potem reče Tomažu: »Deni svoj prst semkaj in poglej moje roke; podaj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren!« ²⁸Tomaž mu odgovori: »Moj Gospod in moj Bog!«²⁹ Jezus mu reče: »Ker si me videl, veruješ; blagor tistim, ki niso videli in so verovali.«

Konec

³⁰Še mnogo drugih znamenj je storil Jezus vpričo svojih učencev, katera niso zapisana v tej knjigi. ³¹Ta pa so zapisana, da bi vi verovali, da je Jezus – Kristus, božji Sin, in da bi po veri imeli življenje v njegovem imenu.

Jutro, morje, Athos, sonce, borovci, sneg, Thassos, veselje, Pismo Filipljanom ... Pogled na širno morje, kruh in vino postavljena na skromen kamnit oltarček in skupnost, ki enodušno zbrana pri obhajanju svete evharistije na otoku Thassos, poslušča Božjo besedo tega dne.

Pavel nas prepričuje, da smo Božji ljubljenci,

izvoljenci. Kdor veruje, je rojen iz Boga. Pavel nas vabi, da bi odkrili svojo identiteto – Bog nas je rodil. Kdaj se je to zgodilo? Pri krstu - tukaj se začne naša identiteta; smo Kristusovo skrivnostno telo. Niti smrtni greh ne more prekiniti vezi z Bogom – smo neločljivo povezani z Njim.

Zato smo, da bi ljubili. Ljubezen do Boga je v tem, da se držimo njegovih zapovedi. Ustvarjeni smo bili za ljubezen in po padcu ponovno prerojeni v ljubezni.

Strah ni od Boga, v ljubezni ni strahu. Strah prihaja od sovražnika – v strahu se naseljuje smrt. Strah nas ločuje med seboj in zaradi njega se zapiramo vase, človek pa je ustvarjen za ljubezen.

Jezus pride pri zaprtih vratih, ker je On vrata k ovcam in k Očetu – vrata, ki jih nihče ne more zapreti (strah učencev). Jezus učencem podari vstajenski mir, ki je mir ljubezni. Vstopimo v mir ljubezni in dovolimo, da nas prevzame. Mir se naseli tam, kjer je ljubezen – biti moramo prerojeni, da se lahko znajdemo v tem miru.

Nato jim je pokazal roke in stran – rane so znamenje, kako Bog ljubi svet. Rane ostanejo do konca kot znamenje ljubezni do nas. Poveljane rane nas navdajo z

veseljem, saj je Kristus premagal strah. Skupaj z učenci se razveselimo Kristusovih ran, saj je preko njih Odrešenik premagal strah. Njegova navzočnost vzbuja veselje.

Jezus učencem podari svetega Duha. Tudi mi smo ga prejeli – že pri krstu smo postali tempelj Svetega Duha. Pri sveti maši smo živo občutili Božje usmiljenje in ljubezen. Bela nedelja je bila čudovita priložnost, da smo se zahvalili za milost krsta, ki je naša velika noč.

Jezus postavi tudi zakrament odpuščanja, v katerem se izraža Očetovo usmiljenje in ljubezen, ki je edina sposobna odpuščati. Pri zakramentu sprave postane Božje usmiljenje otipljivo. Pregrade med Bogom in človekom ni več. Človek je zopet ukoreninjen v Bogu in po očiščenju z usmiljenjem Božje ljubezni postane novi človek z novim začetkom, z novo možnostjo, saj Boga naši grehi ne zanimajo – zavrže jih za hrbet in se nanje ne ozira. Gospod je zmagovalec greha in smrti. Pomaga nam očistiti našo identiteto, da bi lahko prepoznali Kristusovo identiteto in tako kot Tomaž rekli: *»Moj Gospod in moj Bog.«*

Jezus nas pošilja – imamo enako poslanstvo kot Jezus Kristus, le začeti moramo – Jezus bo namreč poskrbel za napredovanje in dokončanje.

7. dan, 13. april (ponedeljek): KAVALA – PELLA – SKOPJE

Jutranja maša v Amfipoli na Vii Egnatii; obisk Pelle, glavnega mesta Makedonskega kraljestva; naprej ob Vardarju do Skopja (ogled: cerkev Sv. Spasa, trdnjava, most), večerja, nočitev.

Jn 3,1-8

Jezus razodene skrivnost Duha učitelju v Izraelu

Pogovor z Nikodemom

¹Bil pa je med farizeji mož, Nikodem po imenu, judovski prvak. ²Ta je ponoči prišel k njemu in mu rekel: »Rabi, vemo, da si od Boga prišel kot Učenik; zakaj nihče ne more delati teh znamenj, ki jih ti delaš, ako ni Bog z njim.« ³Jezus mu je odgovoril: »Resnično, resnično, povem ti, ako se kdo znova ne rodi, ne more videti božjega kraljestva.« ⁴Nikodem mu reče: »Kako se more človek roditi, ko je star? Mar more vdruživ iti v telo svoje matere in se roditi?« ⁵Jezus odgovori: »Resnično, resnično, povem ti, ako se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v božje kraljestvo. ⁶Kar je rojeno iz mesa, je meso; in kar je rojeno iz duha, je duh. ⁷Ne čudi se, da sem ti rekel: Treba vam je, da se znova rodite. ⁸Veter veje, kjer hoče, in njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre: tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.«

Iskali smo in našli kraj, kjer se je ustavil tudi apostol Pavel. Apd 17,1-2: »Potovala sta skoz Amfípolo in Apolonijo ter prispela v Tesaloníko, kjer so Judje imeli shodnico.« Pri sveti maši je Nikodem še v temi prišel k Jezusu, a Jezus je njegovo temo razsvetlil z besedami in rekel: *»Resnično, resnično, povem ti, ako se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne*

more priti v božje kraljestvo. 6Kar je rojeno iz mesa, je meso; in kar je rojeno iz duha, je duh.» (Jn 3,5-6) Nikodem je bil sposoben iti preko samega sebe, preko okvirjev, v katerih je živel. Prišel je ponoči in tako bil še v temi čutenja in dožemanja. Sedel je na dveh stolih: na farizejskem, hkrati pa je hotel izkusiti »udobnost« stola Jezusovega učenca. Vodi ga hrepenjenje, da bi našel odgovor.

Tudi mi iščemo odgovor, a ne pozabimo, da samo čisto srce lahko vidi in doživlja Boga. Ko se prevzamemo in vemo, kdo je Jezus, še vedno tavamo v temi. Spremlja nas nenehna skušnjava, da bi imeli vedenje, ker to pomeni da lahko obvladamo,

držimo vajeti v svojih rokah, to pa nas vodi v obsojanje – navzven povemo, kaj je dobro in kaj slabo, a samo Bog lahko postavi resnično presojo.

Potrebno se je ponovno roditi – nujno je, da se ponovno rodim (absolutna novost življenja) – krst ni enkraten dogodek in se ne konča z obredom krsta, temveč Kristus po meni in tebi živi naprej.

Vsak od nas naj odkriva novost življenja po svetem krstu, ki se je v nas zgodila. Naj bodo isto mišljenje, besede in dela v meni kot v Jezusu Kristusu. Novo življenje že nosimo v sebi, le odkrivati ga moramo. Temelj novega življenja pa je krst, pri katerem je Jezus vsakega izbral. Izbrani smo iz ljubezni – prvič nas je izbral pri stvarjenju, drugič pri krstu.

Zakaj izbiramo? Kaj so kriteriji izbiranja? Izbiramo zaradi ljubezni, da bi v drugem prebudili novo življenje v drugem.

Kako je z novim življenjem v meni, kako se z Njim pogovarjam? Poslušam, a ne razumem. Ostani zvest, tudi ko dvomiš! Poslušaj Besedo, ki je najprej govorjena

(kasneje tudi zapisana), nato obhajana v liturgiji, kjer Beseda dobi nadčasovno dimenzijo in nazadnje še živeta Beseda – živeta iz zakramenta.

V poznem popoldnevu smo se v Skopju kot živi kamni vgradili v hišo žene Terezije, ki nam je zgled na naši poti veri in v delih ljubezni.

8. dan, 14. april (torek): SKOPJE – BEOGRAD

Jutranja sv. maša v cerkvi M. Terezije; vožnja proti Beogradu (ogled: Hram sv. Save, Saborska cerkev ...); večerja, nočitev.

Jn 3,7-15

⁷Ne čudi se, da sem ti rekel: Treba vam je, da se znova rodite. ⁸Veter veje, kjer hoče, in njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre: tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.« ⁹Nikodem mu je odgovoril: »Kako se more to zgoditi?« ¹⁰ Jezus mu je rekel: »Ti si Izraelov učitelj, pa tega ne veš? ¹¹Resnično, resnično, povem ti: Kar vemo, govorimo; in kar smo videli, spričujemo, a našega pričevanja ne sprejemate. ¹²Če sem vam govoril o pozemeljskih stvareh in ne verujete, kako boste verovali, če vam bom govoril o nebeških? ¹³In nihče ni šel v nebesa kakor tisti, ki je prišel iz nebes, Sin človekov, ki je v nebesih. ¹⁴In kakor je Mojzes povzdignil v puščavi kačo, tako mora biti povzdignjen Sin človekov, ¹⁵da bi vsak, kdor veruje vanj, imel po njem večno življenje.

Pavlu, Silu, Timoteju, Petru in ostalim svetopisemskim možem, se je poleg žene Lidije, v Skopju pridružila še sveta Mati Terezija. Vera, upanje, ljubezen in neugasljivo veselje je bilo njeno vodilo. Moč je zajemala iz zakramenta svetega krsta in obhajila, s tem je bila resnični dokaz, da Božja ljubezen pride na dan preko človeka.

Pri jutranji sveti maši v kapeli svete Terezije, smo nadaljevali pogovor z Nikodemom. Še vedno tičimo v ovirah svoje omejene pameti, ki si domišlja, da vse pozna, da vse ve in da zato ne more biti nič drugače kot si ona domišlja. Bog ne more ničesar storiti – mar res? Ali me ne more presenetiti v mojem

življenju? Res nima moči?

Četudi sem »učitelj«, ne morem videti del Boga, če imam oči zaprte. Samo z odprtimi očmi se lahko spreobrnem in vrnem k Bogu. Zakramenti nam pomagajo, da bi bilo to spreobrnjenje živo.

Tako Pavel kot mati Terezija nas spodbujata k spreobrnjenju, ki vodi v veselje. Mati Terezija je bila vedno vesela, ampak ni doživljala Božje navzočnosti. Prosila je namreč, da bi doživljala osamljenost Jezusa na križu – Jezus kot človek na križu pa ni doživljal navzočnosti Boga.

Mojzes je kačo povzdignil na drog in kdor jo pogleda z mislijo na Jahveja, bo ozdravljen. Kača predstavlja greh, zlo – povabljeni smo, da pogledamo v vzrok svoje smrti, v greh, ampak samo z mislijo na križ. Ko gledamo Kristusa na križu, smo zazrti v svoje grehe. Če gledamo samo greh, smo mrtvi, če pa za njim vidimo ljubezen Boga, ki je stopil na moje mesto in vzel nase moj greh, smo rešeni.

9. dan, 15. april (sreda): BEOGRAD – LJ – MB

Sklep romanja v stolnici Kristusa Kralja; odhod proti Ljubljani in Mariboru.

Jn 3,16-21

¹⁶Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak imel večno življenje. ¹⁷Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet obsodil, marveč da bi se svet po njem rešil. ¹⁸Kdor vanj veruje, ne bo obsojen; kdor pa ne veruje, je že v obsodbi, ker ne veruje v ime edinorojenega Sina božjega. ¹⁹Obsodba pa je v tem, da je na svet prišla luč, pa so ljudje bolj vzljubili temo ko luč, zakaj njih dela so bila hudobna. ²⁰Kajti vsak, kdor dela húdo, luč sovraži in ne hodi k luči, da bi se ne odkrila njegova dela; ²¹kdor pa vrši resnico, prihaja k luči, da se njegova dela razodenejo, ker so storjena v Bogu.«

Zadnji dan našega romanja je tu, a romanje še ni na koncu. Ne dovolimo demonu zadnjega trenutka, da bi bili z glavo že drugje, in ne tam, kjer bi morali biti – v cerkvi Kristusa Kralja, kjer skupaj z nadškofom Stanislavom Hočevanjem obhajamo sveto daritev.

Jezus zelo jasno pojasnjuje Nikodemu, da se moramo najprej vživeti v drugega, kar zahteva od nas napor ljubezni in razsvetljenje od Gospoda, da bi bili sposobni razločevanja. Naj nam ljubezen, posvečena s Svetim Duhom daje, da bi boljše razumeli drug drugega in se tako osvobajali različnih ječ, ki nas dušijo.

Tudi če bi imeli pred seboj še 1000 km dolgo pot in časa na pretek, ne bi mogli izreči vseh čudežev Božjih dotikov, pogledov, srečanj, znamenj ... Vsak ima vse to zapisano v svojem srcu in se bo tega spominjal in se neprenehoma zahvaljeval za vse milostne trenutke tega romanja.

BOGU HVALA!